

jdoucím od 24. 11. 2014 do zaplacení a úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 815 316 Kč jdoucí od 22. 11. 2014 21. 5. 2015 zamítl (III), žalobu též zamítl ohledně nároku, jímž se žalobkyně domáhala, aby žalované byla uložena povinnost zveřejnit omluvu ve znění: „Ministerstvo spravedlnosti se omlouvá paní I. K. za újmu, která jí vznikla v souvislosti s jejím nezákonným trestním stíháním a nezákonným odsouzením, a za obtížně odčinitelné následky, ke kterým v důsledku tohoto nezákonného stíhání a odsouzení došlo v jejím osobním, profesním i společenském životě“, a to uvedením na svých internetových stránkách nejméně po dobu jednoho měsíce, a dále jednorázovým odvysíláním v hlavní večerní zpravodajské relaci České televize a jednorázovým odvysíláním v hlavní večerní zpravodajské relaci televize Nova (IV), žalované uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 38 934 Kč (V) a žalované též uložil povinnost nahradit státu náklady řízení ve výši 26 134 Kč (VI).

Takto rozhodl na podkladě žaloby, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení celkem 6 363 092 Kč s příslušenstvím z titulu ušlého zisku, náhrady škody a peněžitého zadostiučinění za škodu a újmu, jakož i omluvy žalované, to vše v souvislosti s trestním řízením, v němž byla zproštěna obžaloby. Žalovaná s žalobou nesouhlasila s tím, že odpovídající plnění, na které žalobkyně měla nárok, jí bylo vyplaceno, ohledně nároku na nemajetkovou újmu vznesla námitku promlčení.

Soud prvního stupně po provedeném řízení a dokazování na věc aplikoval zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon o odpovědnosti státu za škodu“), konkrétně §§ 1, 5, 8, 13, 26, 31a a 32 tohoto zákona. Posléze dospěl k závěru, že pokud jde o nárok žalobkyně na ušlý zisk, dle soudem zadaného znaleckého posudku z oboru ekonomika na určení výše ušlého zisku žalobkyně za dobu od do žalobkyni náleží částka ve výši Kč, neboť za uvedené období žalobkyni v důsledku nezákonného trestního stíhání zisk v této výši ušel. Ohledně nároku žalobkyně na náhradu škody za ztrátu na starobním důchodu ve výši Kč žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť doposud není postaveno najisto, zda žalobkyni v souvislosti s nezákonným trestním stíháním tato škoda skutečně vznikla. Náhradu majetkové škody, spočívající v nákladech, které žalobkyně vynaložila na svoji obhajobu v trestním řízení, soud prvního stupně žalobkyni přiznal ve výši 93 408 Kč, tj. v totožné výši, kterou z důvodu nezákonného vedení trestního stíhání žalovaná žalobkyni proplatila. Ohledně nemajetkové újmy ve výši 5 000 000 Kč a požadavku žalobkyně na omluvu žalované a její zveřejnění, protože žalovaná vznesla námitku promlčení tohoto nároku, soud prvního stupně dospěl k závěru, že tento nárok je promlčen. Ohledně námítky žalobkyně, že námitka promlčení vznesená žalovanou je v rozporu s dobrými mravy, soud prvního stupně stručně uvedl, že při svém rozhodování vždy dbá o to, aby výkon práva v rozporu s dobrými mravy nebyl, a proto uzavřel, že tato námitka není důvodná. Ve zbytku žalobkyni požadované nároky bez bližšího odůvodnění zamítl. Příslušenství, tj. úrok z prodlení, soud prvního stupně žalobkyni přiznal dle § 1790 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), neboť dovedl, že počínaje dnem 22. 5. 2015 se žalovaná ocitla v prodlení. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky rozhodl dle § 142 odst. 1, 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 151 odst. 3 o. s. ř. a žalobkyni přiznal celkové náklady ve výši 38 934 Kč. Náhradu nákladů řízení státu odůvodnil § 148 o. s. ř.

Žalobkyně rozsudek, co do výroků I, III, IV a V, napadla včas podaným odvoláním. Uplatnila odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. b), d), e) a g) o. s. ř., tedy, že soud prvního stupně nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem, neúplně zjistil skutkový stav věci,

dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení. Rovněž namítla nepřezkoumatelnost rozsudku. Jde-li o nepřipuštění změny žaloby soudem prvního stupně, žalobkyně uvedla, že tento výrok považuje za nesprávný a nezákonný, neboť o změně žaloby soud prvního stupně rozhodl rozsudkem, ačkoliv takto měl učinit usnesením. Nadto žalobkyni ke změně žaloby sám vyzval, a proto k zamítnutí změny žaloby nebyl dán žádný věcný důvod. Žalobkyně též vychází z toho, že na ni soudem prvního stupně požadovaná úprava žalobního petitu nebyla změnou žaloby ve smyslu § 95 o. s. ř., ale jednalo se pouze o upřesnění. Žalobkyně dále zrekapitulovala, že jedná-li se o výrok III, jímž soud prvního stupně žalobu zamítl ohledně částky 5 641 186 Kč, jde o souhrn jejích několika dílčích nároků, a to nárok na zaplacení [redacted] Kč, jakožto nepřiznaný nárok na náhradu ušlého zisku, nárok na zaplacení [redacted] Kč, představující ztrátu na dávkách starobního důchodu, nárok na zaplacení 249 387 Kč, tj. náklady na právní zastoupení v trestním řízení, nárok na zaplacení 43 280 Kč, jakožto další účelně vynaložené náklady trestního řízení a nárok na zaplacení 5 000 000 Kč, představující zadostiučinění za nemateriální újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním. Dospěl-li soud prvního stupně v souvislosti se znaleckým posudkem vypracovaným JUDr. M. Mikyskou k závěru, že žalobkyni náleží na ušlém výdělku částka [redacted] Kč za období od [redacted] do [redacted], žalobkyně s tímto závěrem souhlasí, pročez se také do výroku II neodvolala. Nesouhlasí však s obdobím, v němž jí dle soudu prvního stupně měl zisk ucházet. Od počátku totiž požadovala ušlý zisk za dobu od [redacted] do [redacted], tedy za období celého trestního řízení. Soud prvního stupně se však obdobím od [redacted] do [redacted] a dále pak obdobím od [redacted] do [redacted] vůbec nezabýval. V tomto ohledu je proto napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť z něj vůbec není zřejmé, jakým způsobem se soud prvního stupně s nárokem žalobkyně na ušlý zisk za jím nezkoumaná období vypořádal, neboť zamítnutí tohoto nároku žalobkyně nijak neodůvodnil. Nadto ohledně tohoto období ani bez bližšího odůvodnění neprovedl žalobkyni navržené důkazy. Jde-li pak o nárok žalobkyně na náhradu ušlého starobního důchodu ve výši [redacted] Kč, soud prvního stupně jej zamítl pouze se stručným konstatováním, že dosud není postaveno najisto, zda tato škoda v souvislosti s trestním stíháním žalobkyni vznikla a tento její nárok považoval za předčasný. Z odůvodnění napadeného rozsudku tak opět není seznatelné, z jakých skutkových okolností soud prvního stupně vycházel, které ze skutkových okolností a jak hodnotil. V tomto rozsahu pak žalobkyně považuje rozsudek soudu prvního stupně rovněž za neodůvodněný, nesrozumitelný a zcela nepřezkoumatelný. Nárok na náhradu nákladů právního zastoupení žalobkyně též považuje, pokud byl ve výši 249 387 Kč soudem prvního stupně zamítnut, za nesprávný. Tento nárok žalobkyně totiž sestával jednak z nároku na úhradu nákladů právního zastoupení obhájcem 1) (JUDr. Jiří Starý), uplatněný na základě mimosmluvní odměny, zvýšené na trojnásobek a též nároku na úhradu nákladů právního zastoupení obhájcem 2) (Richard Hořejší) na základě smlouvy o poskytování právního poradenství. Jména právních zástupců žalobkyně jsou však v rozsudku uvedena nesprávně a soud prvního stupně se s tímto nárokem žalobkyně rovněž zcela nevypořádal. Jeho zamítavý výrok je proto opět zcela nepřezkoumatelný. Ani zamítnutí nároku žalobkyně na náhradu dalších nákladů trestního řízení není správné, neboť žalobkyně je považuje za popření práva na obhajobu v trestním řízení, přičemž pak soudu prvního stupně vytýká, že se žádným způsobem nevypořádal se skutkovou a právní situací stran dokazování před trestním soudem. Zásadně pak žalobkyně nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně ohledně žalovanou vznesené námitky promlčení, týkající se jejího nároku na nemajetkovou újmu a požadovanou omluvu. Žalobkyně totiž vychází z toho, že její nárok promlčen není. Nadto, ač v průběhu řízení prezentovala svůj náhled na věc tak, že námitka promlčení vznesená žalovanou je v rozporu s dobrými mravy, soud prvního stupně se touto námitkou žalobkyně řádně nezabýval a v tomto smyslu zůstal rozsudek soudu prvního stupně rovněž nepřezkoumatelný. V neposlední řadě žalobkyně

uvedla, že soud prvního stupně ve věci nerespektoval soudní rozhodnutí v obdobných případech a rozsudek vydal v rozporu s § 13 o. z., přičemž žalobkyni tak odepřel právní ochranu, když nedůvodně nerozhodl její věc jako obdobné případy již pravomocně rozsouzené. Poukázala tak v dané věci na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2017, sp. zn. 62 Co 375/2016. Závěrem navrhla, aby odvolací soud rozsudek v napadených výrocích zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání.

Žalovaná rozsudek soudu prvního stupně napadla ve výroku II, V a VI. Uplatnila odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. c), d), e) a g) o. s. ř. Předně uvedla, že považuje za nesprávný právní názor soudu prvního stupně v tom smyslu, že je namístě odškodnit žalobkyni i za období po zrušení pravomocného odsuzujícího rozsudku. Vychází z toho, že o náhradě ušlého výdělku žalobkyně lze totiž uvažovat pouze v období, po které byl žalobkyni pravomocně uložen trest zákazu činnosti, [REDAKCE] tedy od [REDAKCE] do [REDAKCE], kdy byl vyhlášen náleží Ústavního soudu ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 4457/2012, jímž byla předchozí soudní rozhodnutí zrušena. V následujícím období totiž nelze mít za prokázanou příčinnou souvislost mezi nezákonným rozhodnutím, respektive trestním stíháním žalobkyně a jí tvrzeným ušlým výdělkem. Nadto žalovaná má zato, že nárok žalobkyně na ušlý zisk se této jednoznačně nepodařilo prokázat. Ač žalovaná v průběhu řízení ohledně tohoto nároku žalobkyně navrhovala doplnění dokazování, soud prvního stupně jej neprovedl a v odůvodnění rozsudku se s uvedeným nijak nevypořádal. Žalovaná proto považuje rozhodnutí soudu prvního stupně za nesprávné, neboť soudem prvního stupně bylo rozhodnuto o požadavku žalobkyně, který překračoval její žalobní návrh. Žalobkyně se totiž domáhala náhrady ušlého zisku za období celého trestního stíhání v letech 2010 až 2014 v částce [REDAKCE] Kč za rok, tedy celkem v částce [REDAKCE] Kč. Období, které soud prvního stupně žalobkyni co do ušlého zisku přiznal, představuje dva roky a jeden měsíc ([REDAKCE] až [REDAKCE]) tedy, jestliže žalobkyně specifikovala, že na ušlém zisku požadovala částku [REDAKCE] Kč za rok po období pěti let, jí požadovaný nárok tak měl představovat pouze částku [REDAKCE] Kč a nikoli částku vyšší, kterou jí v napadeném výroku II soud prvního stupně přiznal. Navrhla, aby odvolací soud v napadené části rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žaloba se zamítá a žalobkyni uložil povinnost nahradit žalované náklady řízení.

Žalobkyně se k odvolání žalované vyjádřila tak, a že s tímto nesouhlasí. Potvrdila pouze, že i žalovaná argumentuje tím, že žalobkyně požadovala ušlý zisk za dobu celého trestního řízení. Nemá však za to, že by výši ušlého zisku neprokázala. Žalovaná v tomto smyslu totiž žádné konkrétní skutečnosti netvrdí a nenabídla ani žádné konkrétní důkazy, omezila se pouze na nepodložené spekulace. Nemá pak za to, že by soud prvního stupně, byť nesprávně, rozhodl nad rámec jejího žalobního petitu. Žalobkyně se totiž domáhala na ušlém zisku zaplacení [REDAKCE] Kč, a protože soud prvního stupně žalobkyni přiznal částku nižší, nemohl tak rozhodovat nad návrh žalobkyně. Není též pravdou, že by se žalobkyně domáhala ušlého zisku ve výši [REDAKCE] Kč za každý rok, a to po dobu pěti let. Výši ušlého zisku totiž nepožadovala v konstantní neměnné částce, neboť z jejích tvrzení, ale i z provedeného dokazování, je zřejmé, že výše jejího ušlého zisku za jednotlivé kalendářní roky se v průběhu trestního řízení měnila. Částka [REDAKCE] Kč, na kterou žalovaná poukazuje, je pouze aritmetickým průměrem celkového ušlého zisku žalobkyně za rok trvání trestního řízení. Navrhla, aby odvolací soud odvolání žalované v plném rozsahu zamítl a žalobkyni přiznal náklady odvolacího řízení.

Žalovaná se k odvolání žalobkyně nevyjádřila.

Odvolací soud přezkoumal bez nařízení jednání z podnětu a v rozsahu včasného a přípustného odvolání podaného legitimovanými osobami napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 214 odst. 2 písm. d) o. s. ř., § 212, § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání **jsou** důvodná.

Ohledně odvolání žalobkyně do výroku, jímž nebyla připuštěna změna žaloby (I) se odvolací soud zabýval přípustností takto podaného odvolání.

Z poučení soudu prvního stupně ohledně možnosti podat odvolání plyne, že účastníci řízení byli poučeni, že do rozsudku, tj. všech výroků, mohou podat odvolání. Toto poučení však nebylo správné, neboť dle § 202 odst. 1 písm. d) o. s. ř. odvolání není přípustné proti usnesení, jímž byla nebo nebyla připuštěna změna žaloby. Žalobkyni jako odvolatelce lze přisvědčit v tom, že dle § 152 odst. 1 o. s. ř. rozsudkem soud rozhoduje o věci samé, přičemž dle § 167 odst. 1 o. s. ř. nestanoví-li zákon jinak, soud rozhoduje usnesením, zejména o podmínkách řízení, o zastavení nebo přerušení řízení, o odmítnutí návrhu, o změně návrhu, o vzetí návrhu zpět a o dalších věcech, týkajících se vedení řízení. Rozhodne-li soud prvního stupně i v těchto případech rozsudkem, tj. jako v dané věci o změně návrhu, nejedná se však v žádném případě o nezákonný postup. Ani v těchto případech ovšem nelze dovodit, že odvolání do výroku rozsudku, jímž byla či nebyla připuštěna změna žaloby, tedy, jímž bylo pouze upraveno vedení řízení, je přípustné. Na uvedeném závěru pak nemohou nic změnit ani odvolací námítka žalobkyně, a to, že ke změně návrhu byla soudem prvního stupně vyzvána, a že o změnu žaloby se ani nejednalo, neboť uvedené bylo z její strany pouze upřesněním žalobního návrhu. Odvolacímu soudu proto z popsaných důvodů nezbylo, než dle § 218 písm. c) o. s. ř. odvolání žalobkyně do výroku I odmítnout, neboť směřuje proti rozhodnutí, proti němuž není přípustné.

Odvolací soud předesílá, že v dané věci soud prvního stupně částečným rozsudkem ze dne 13. 10. 2016, č. j. 26 C 150/2015 - 197 již rozhodl o nároku žalobkyně na zaplacení nemajetkové újmy ve výši 5 000 000 Kč s příslušenstvím a žalobkyni požadované omluvy a způsobu jejího uveřejnění, přičemž k odvolání žalobkyně odvolací soud usnesením ze dne 8. 6. 2017, č. j. 25 Co 47/2017 - 230 tento rozsudek ve výroku o věci samé (I) zrušil a věc vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení. V rámci tohoto zrušujícího rozhodnutí odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku v rozporu s § 157 odst. 2 o. s. ř. neuvedl, z jakých konkrétních skutečností a dat dovozuje počátek promlčecí lhůty, po jakou dobu lhůta běžela, z jakých důkazů tyto skutečnosti zjistil a jakými úvahami se při jejich právním posouzení řídil, tedy neuvedl, na základě jakých skutečností a jejich právního posouzení považuje námitku promlčení vznesenou žalovanou za vznesenou důvodně. Odvolací soud pak soudu prvního stupně též vytkl, že se nevypořádal s odůvodněnými argumenty žalobkyně uvedenými v jejím stanovisku ze dne 8. 4. 2016, ani s tím, jaká skutečnost je rozhodná pro počátek běhu promlčecí lhůty. Nedostatek důvodů v napadeném rozsudku soudu prvního stupně tak odvolacímu soudu bránil, aby bylo možné správnost tohoto rozsudku v napadeném výroku o věci samé přezkoumat. Tento rozsudek proto zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, přičemž soudu prvního stupně uložil, aby se znovu zabýval námitkou promlčení, a shledá-li ji důvodně vznesenou, aby ji posoudil, zda je v souladu s dobrými mravy. Dále mu uložil, aby v novém rozhodnutí stručně a jasně uvedl, jaké skutečnosti jsou rozhodné pro počátek promlčení, kdy nastalo, kdy promlčecí lhůta skončila, a uvedl, jak zjištěné skutečnosti posoudil po stránce právní, přičemž vyloží, zda byl nárok z hlediska promlčení uplatněn včas či nikoliv. Rovněž, aby se vypořádal s argumenty obou sporných stran ohledně skutečností rozhodných v tomto sporu pro počátek promlčecí lhůty.

Nutno konstatovat, že soud prvního stupně se však těmito závaznými pokyny soudu odvolacího řádně neřídil. Byť v dané věci nyní rozhodl rozsudkem konečným, tedy o celém předmětu řízení, z odůvodnění rozsudku je jednoznačné, že je opět v rozporu s § 157 odst. 2 o. s. ř. Jedná-li se totiž o nárok žalobkyně na náhradu škody, představující ušlý zisk, lze jednoznačně přisvědčit odvolacím námitkám žalobkyně i žalované, že soud prvního stupně se tímto nárokem nezabýval jako celkem, a to po žalobkyní vymezené období. Skutečnost, proč žalobkyni ušlý zisk přiznal pouze za období od [REDAKCE] do [REDAKCE] tak zůstala zcela neodůvodněná a v tomto smyslu je proto rozhodnutí soudu prvního stupně naprosto nepřezkoumatelné. Rovněž tak nárok žalobkyně na zaplacení částky [REDAKCE] Kč, jakožto ztráty na dávkách starobního důchodu, je ze strany soudu prvního stupně zcela neodůvodněný a nepřezkoumatelný. V neposlední řadě i nárok žalobkyně na náklady právního zastoupení v trestním řízení, včetně dalších účelně vynaložených nákladů trestního řízení (249 387 Kč a 43 280 Kč) za situace, kdy soud prvního stupně ani řádně nejmenuje právní zástupce žalobkyně, je co do zamítavých výroků zcela neodůvodněný, a proto nepřezkoumatelný. Jde-li pak o nárok žalobkyně na zaplacení nemateriální újmy a její nárok na omluvu žalované a její uveřejnění, odvolací soud zásadně nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně stran toho, že tento nárok, respektive nároky žalobkyně, jsou promlčené. Jestliže totiž soud prvního stupně dovodil, že jde-li o požadavek žalobkyně na náhradu nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí v rozsahu 5 000 000 Kč a omluvu žalované a její zveřejnění, že tyto nároky jsou promlčeny, a to s poukazem na § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti státu za škodu, když počátek běhu šestiměsíční promlčecí doby vztáhl k datu 29. 11. 2014, kdy nabyl právní moci zprošťující rozsudek v trestní věci žalobkyně, odvolací soud s tímto právním názorem soudu prvního stupně zásadně nesouhlasí. Podle judikatury Nejvyššího soudu ČR skončí řízení ve smyslu § 32 odst. 3 věty druhé zákona o odpovědnosti za škodu v okamžiku nabytí právní moci posledního rozhodnutí, které bylo v daném řízení vydáno a v podmínkách České republiky, respektive jejího právního řádu, je nutno do doby řízení započítat i případné řízení o dovolání, řízení o kasační stížnosti, a to i tehdy, bylo-li toto řízení pro poškozeného neúspěšné (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 30 Cdo 518/2012, obdobně též rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4501/2011). Nabytí právní moci rozhodnutí sice představuje okamžik, kdy rozhodnutí je závazné a řádnými opravnými prostředky nezměnitelné, nicméně právní moc rozhodnutí nevylučuje podání mimořádného opravného prostředku, který, jak je výše vysvětleno, lze podat právě proti pravomocnému rozhodnutí. Znamená to tedy, že i po právní moci rozhodnutí stav nejistoty pro poškozeného není odstraněn, neboť pokud je podán mimořádný opravný prostředek, jakým v tomto případě bylo podání dovolání nejvyššího státního zástupce, nadále trvá nejistota poškozené ohledně toho, zda skutečně je pravomocně zproštěna obžaloby a zda pravomocné rozhodnutí nemůže být ještě zvráceno. Uvedený závěr koresponduje i s právním názorem vysloveným Nejvyšším soudem ČR v rozhodnutí ze dne 21. 10. 2015, sp. zn. 30 Cdo 243/2015, v němž Nejvyšší soud dovodil, že počátek a konec řízení z hlediska posuzování jeho délky se neodvíjí striktně od počátku a konce řízení podle procesních předpisů. Jestliže je odškodňována újma, spočívající v nejistotě ohledně výsledku řízení, je proto pro stanovení počátku a konce řízení významné nejen to, že řízení podle procesních předpisů trvá, ale zejména to, že účastník ho nadále jako trvajícím vnímá. Pokud tedy po právní moci zprošťujícího rozsudku byly podány mimořádné opravné prostředky, v daném případě dovolání, teprve dne 29. 1. 2015, kdy bylo doručeno žalobkyni rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, jímž zamítl dovolání nejvyššího státního zástupce svým usnesením ze dne 10. 12. 2014, byl tento stav nejistoty žalobkyně jako poškozené odstraněn. Až toto datum tak lze považovat za definitivní konec řízení a od něj je třeba počítat počátek běhu šestiměsíční promlčecí doby ve smyslu § 32 odst. 3 věta první zákona o odpovědnosti státu

za škodu. Jestliže tedy žalobkyně u žalované uplatnila svůj nárok mimosoudně v rámci předběžného projednání dne 21. 11. 2014 a posléze žalobu u soudu podala dne 25. 5. 2015, je zřejmé, že svůj nárok, mimo jiné, na náhradu nemajetkové újmy v rozsahu 5 000 000 Kč a požadovanou omluvu a její zveřejnění za nezákonné rozhodnutí uplatnila ve smyslu § 32 odst. 3 věty druhé zákona o odpovědnosti státu za škodu včas. Závěr soudu prvního stupně o promlčení nároku tak odvolací soud považuje za nesprávný. Nadto ohledně promlčení nároku uplatněného žalobkyní lze přisvědčit odvolacím námitkám žalobkyni v tom smyslu, že ač soud prvního stupně, již byl vázán závazným právním názorem soudu odvolacího, aby se řádně vypořádal s námitkami žalobkyně stran skutečností, zda námitka promlčení vznesená ze strany žalované, je či není v rozporu s dobrými mravy, takto řádně neučinil.

Protože ze shora popsanych důvodů odvolací soud považuje napadený rozsudek soudu prvního stupně jednak za nepřezkoumatelný a též z důvodu nesprávného právního posouzení věci stran promlčení nároku za dané procesní situace za nesprávný, v napadeném výroku II, III, IV, V a VI rozsudek soudu prvního stupně dle § 219a odst. 1 písm. a) a b) o. s. ř. zrušil a věc tomuto soudu vrátil dle § 221 odst. 1 písm. a) k dalšímu řízení.

V novém řízení na soudu prvního stupně bude, aby se znovu pečlivě zabýval všemi nároky žalobkyně, neboť žádný z těchto nároků není promlčen, vypořádal se s v řízení uplatněnými argumenty obou sporných stran a poté v novém rozhodnutí stručně a jasně uvedl, jaké skutečnosti má prokázány, a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, proč neprovedl i další navrhované důkazy, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po stránce právní, tedy jeho rozhodnutí bude odpovídat § 157 odst. 2 o. s. ř.. Rozhodne též o nákladech řízení, včetně všech nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 3 o. s. ř.).

Vzhledem k závažným a opakujícím se vadám za současného nerespektování závazného právního názoru odvolacího soudu soudem prvního stupně, přistoupil odvolací soud k mimořádnému opatření dle § 221 odst. 2 o. s. ř., a to ve snaze uvolnit řízení zatížené postupem soudu prvního stupně, který neumožnil uzavřít věc zákonným způsobem, a zabránit tak vzniku průtahů v řízení. Nařídil proto, aby v dalším řízení věc projednal a rozhodl jiný samosoudece.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k) o. s. ř.).

V Praze dne 30. srpna 2018

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Beata Szturcová